

вата общинска електропроизводна централа — бѣ пусната въ действие на 12. XII. 1923 г.

Столичната община експлоатира концесиятъ отъ 1. IX. 1916 г. до 1. IX. 1923 г., подиръ което настѣпва периода на така наречения „Секвестъръ“, наложенъ отъ Съглашиското военно командване, а на 1. I. 1926 г. Електрическото д-во за София и България бѣ введено въ владение отъ „Секвестра“ и пое отново ръководството на концесията.

Общинска централа „Бојна“

За времето, презъ което Общината е експлоатирала концесията по освѣтлението, концесонерното дружество, основавайки се на чл. 182 отъ Ньойския договоръ, предава искания и претенция, за чийто разрешение се съвиза въ Парижъ презъ 1925 г. Съмѣсенъ арбитраженъ българо-белгийски съдъ. Съ решение отъ 27. V. 1925 г. Арбитражниятъ съдъ постанови: „Секвестърътъ“ да въведе незабавно Електрическото д-во за София въ владение на концесията; осъжда Столичната община да заплати едно обезщетение отъ 9,000,000 белгийски франка, загледо е експлоатирала 7 години освѣтлението; продължи срока на концесията съ 22 години — до 31. XII. 1960 г.; опредѣли цената на електрическата енергия да се изчислява тримесечно по една формула; задължи концесонера да построи нова централа; измени нѣкои отъ членовѣтъ на поемнитѣ условия и др.

Концесонерътъ на трамвантѣ, следъ безрезультатно водени преговори съ Общината за откупване на трамвайното предприятие, презъ м. декември 1921 год. се обръща също къмъ арбитражния съдъ въ Парижъ. Съдътъ назначилъ една експертна комисия, която да оцени трамвайното предприятие. На 2 мартъ 1927 год. Столичната община одобри спогодбата за откупване на предприятието за 25,000,000 белг. франка и отъ тази дата стана собственикъ на трамвантѣ.

Следъ свършване войната, населението на Столицата въ кратко време се увеличи извъредно много, а градътъ разрастна ненормално на

длъжъ и на ширь. Електрическата енергия се произвеждаше отъ централитѣ „Бојна“, „Плещарево“ и „София“, обаче тя бѣше крайно недостатъчна.

Не бѣше, обаче, само електричеството, отъ което се чувствуваше недостигъ. София и ѣмаше достатъчно вода нито за пиене, нито за миеие. А липсата на това насъщно благо въ единъ четвъртмилionenъ градъ е почти равнисиална на народно бедствие.

Въ изпълнение решението на Арбитражния съдъ, Електрическото д-во за София построи нова термическа централа при с. Курило. Въ централата сѣ инсталирани три турбогенератори, мощни по 8,000 к. с. или общата инсталирана мощностъ възлиза на 24,000 к. с. Централата „Курило“ бѣ пусната въ действие на 5. XII. 1927 г.

Презъ м. юлий 1925 г. се публикува законътъ за извършване строежа на водопровода „Рила-София“. Единъ законъ, който дойде тъкмо на време — да набележи въ едри шрихи отъ къде и какъ ще се извърши така належащото водоснабдяване на Столицата на България.

Въ основата на проекта за постройката на Рилския водопроводъ бѣше легнала идеята за електропроизводството чрезъ предназначенията за Столицата вода за пиене. Като нераздѣлна частъ отъ обекта на това грамадно и по замисълъ и по изпълнение техническо дѣло, бѣше предвидено да се построятъ две мощни силопроизводни централа — „Симеоново“ и „Мала Църква“.

При изграждането на Рилския водопроводъ въ първия му етапъ, когато бѣха хванати и проведени за София водитѣ на Стара рѣка и Янчевска рѣка, се построи централата „Симеоново“, въ която

Концессионна термическа централа „Курило“

се инсталира една генераторна група, мощна 1,000 к. с. Въ това сѣ състояние централа „Симеоново“, втората общинска електропроизводна централа, бѣ пусната въ действие на 29. VIII. 1928 г.

Вториятъ етапъ отъ изграждането на Рилския водопроводъ е хванатото водитѣ на Бѣлия и Лѣния Искъръ. Кристало-бистритѣ и студени води, хванати отъ сърдцето на централния Рилски масивъ, бѣха доставени въ домоветѣ на софийци на 23. IV. 1933 год. Столичани съ пълно